

При такива отношения можемъ да си представимъ, колко несигуренъ е билъ животътъ.

Тръгне ли се на ловъ, предприема ли се близко или по-далечно пѣтуване, опасността за живота е голѣма. Така, въ страхъ и лишения минавали днитѣ и вѣковетѣ.

Така би живѣло човѣчеството и до днесъ, ако останѣше далечъ отъ какъвто и да било напредѣкъ. Надаренъ съ душевни способности, които не се наблюдаватъ у животнитѣ, човѣкъ дължи своето макаръ бавно развитие изключително на тѣхъ. Тласкъ къмъ това развитие е давала и борбата за животъ, стремежъ къмъ самозапазване. Крачка по крачка човѣчеството се отдалечава отъ тия детски години и отбелязва нови открития, които правятъ живота му по-сигуренъ и по-лекъ.

Ако съ нашето въображение се пренесемъ къмъ по-новитѣ времена, бихме наблюдавали човѣка при по-спокойни и несравнено при по-благоприятни условия за животъ. Той напуска пещеритѣ и се заселва въ равнищата край рѣкитѣ и езерата. Почва да строи жилища и поставя начало на редъ отрасли отъ стопанския животъ.

По-късно човѣкъ открива металитѣ, почва да ги използва въ живота и полека-лека върви къмъ по-високо развитие, докато стигне до днесъ, когато прави най-гениални открития, благодарение на своя умъ.

Ако нѣкогашнитѣ обитатели на пещеритѣ отъ ледниковата епоха биха се пробудили отъ вѣчния си сънь, биха останали поразени отъ човѣшкия напредѣкъ и никога не биха повѣрвали, че това е дѣло на самия човѣкъ. Този нѣкогашенъ човѣкъ мжно би могълъ да разбере, какъ така не далечъ отъ пещеритѣ, гдето той се е крилъ и прекаралъ